

Men står det ikke i Bibelen at de onde skal pines for alltid? Nei, ikke egentlig. Men ordet «evighet» brukes på en måte som, sett i riktig sammenheng, gir en korrekt beskrivelse av de ondes ende. Les Åpenbaringen 14,11 og 20,9-10. Ved første øyekast er disse skriftstedene ganske utfordrende og kan virke som motsetninger til alt vi tidligere har lest, men ved å sammenligne med andre vers, kan vi enkelt fjerne all forvirring.

Jona sier han var i magen på fisken i «tre dager og tre netter», som han kaller «for alltid» (Jona 2,1; og 2,7). Hanna ga sin sønn Samuel til å tjene Herren i «all sin tid», og med det mente hun «hele hans levetid» (1. Samuel 1,22.28). Gud på Israel at om en mann valgte å tjene en annen hele livet, ville han «være slaven hans for alltid», altså til han døde (2. Mosebok 21,6). I Bibelen betyr «for alltid» så lang tid det tar før noe er fullført. Altså, når det gjelder ilden som skal fortære de onde, skal den bare brenne til de er gjort om til aske.

Vi kan også legge merke hvordan Bibelen bruker uttrykket «evig ild»: «Sodoma og Gomorra ... ble straffet med evig ild og er blitt et advarende eksempel» (Juda 1,7). Men det er klart at disse byene ikke brenner den dag i dag. Peter sier om Gud: «Byene Sodoma og Gomorra la han i aske og dømte dem til ødeleggelse» (2. Peter 2,6). Det blir klart at når det står «evig ild», betyr det at konsekvensen av ilden, ikke selve flammen, skal være evig.

Gud har lovet oss at ondskaper ikke skal vare evig, men ta slutt. I Åpenbaringen leser vi at Gud til slutt skal skape «en ny himmel og en ny jord» hvor «døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte» (Åpenbaringen 21,4). Det kunne ikke stått slik hadde de fortapte vært et sted hvor de skriker ut i smerte mens de blir torturert. Siden Gud er kjærlighet, vil Satan, og alle som ønsker å fortsette å såre, skade, misbruke og å tjene seg selv, bli utslettet på en nådig og rettferdig måte, og dermed slutte å eksistere. Men selv dette er smertefullt for Gud, som har et hjerte som er fylt med evig kjærlighet: «Så sant jeg lever, sier Herren Gud, jeg vil ikke at den urettferdige skal dø, men at han skal vende om fra sin vei og leve» (Esekiel 33,11). Gud ønsker at alle skal motta frelsen, men han vil ikke tvinge den på noen.

## SETT SAMMEN

De som velger å fjerne muligheten til å elske fra sine hjerter, vil fortapes for all tid.

Jesus beskrev de som går fortapt som de «som gjør urett» (Matteus 13,38-41). Det greske ordet for *som gjør*, er poieō, og betyr å lage eller å gjøre noe om til noe annet. Altså handler det å gjøre urett, i denne sammenhengen om vaner som over tid blir til en livsstil. Urett, *anomia*, betyr å være uten lov, uten Guds lov, som er kjærlighet (Romerne 13,10). Nå kan vi se at de som har valgt det onde, har fylt livene sine med vaner som har forandret dem slik at de ikke lenger kan gjøre annet enn det onde. De er ikke fortapt fordi Gud har valgt det slik, de er fortapt fordi de har gjort seg selv onde, uten mulighet til å endre seg selv. Ved å velge ut fra selviske motiver til enhver tid, har de ødelagt de fine mentale og emosjonelle mekanismene i deres menneskelighet, slik at å leve for andre ikke lenger er en mulighet for dem. Og det er derfor, i krysningen mellom rettferdighet og nåde, at Gud vil utslette de onde, slik at de skal bli som om de aldri hadde vært til.

## OPPLEV

For en velsignelse det er å vite at tortur er en fullstendig fjern tanke for Gud.

Kjære Gud, jeg ønsker med hele mitt hjerte å ta imot din kjærlighet, slik at jeg kan ligne litt mer på deg. Takk for at frelsen i Kristus Jesus er for alle, slik at ingen trenger å gå fortapt. Jeg er også takknemlig for at du, nådig og rettferdig, vil dømme dem som konsekvent velger det onde og som snur seg fra din kjærlighet.

truthlink.org

© Copyright 2014 Truth Link



utforsk • sett sammen • opplev

## UTFORSK

Også i fortapelsen kan vi se Guds kjærlighet.

## RETTFERDIGHET OG TORTUR HENGER IKKE SAMMEN

26. juni 1987 trådte FNs konvensjon mot tortur i kraft, som en pakt mellom nasjoner som lot seg håndheve. Som en internasjonal samarbeidsavtale er denne konvensjonen uhyre viktig, ikke bare fordi den beskytter menneskerettigheter, men fordi den forteller oss at mennesket i bunn og grunn er klar over at tortur, uansett grunnen til den, er galt. Som skapninger i Guds bilde vil vi, på tross av vårt fall, naturlig fordømme tortur som en ugjerning. Hvis denne rettferdighetssansen mangler hos et menneske, kan vedkommende torturere uten å føle skyld. En slik person kaller vi en psykopat. Vi skjønner at tortur ikke kan henge sammen med rettferdighet, og at en som velger å bruke tortur som virkemiddel, i beste fall er psykisk syk, eller i verste fall overlagt ond.

På tross av dette lærer mange at Gud utsetter millioner av mennesker for en evigvarende tortur. Den mest berømte talen som noen gang er holdt i Amerika heter «Sinners in the Hands of an Angry God» (Syndere i hendene på en sint Gud), av Jonathan Edwards. Et par linjer er nok for å forstå hvor grusom tanken om evig tortur egentlig er:

«Det vil være forferdelig å måtte kjenne raskapen og sinnet hos den allmektige Gud i et øyeblikk, men du må kjenne pinslene i evigheten ... ingen ende på denne enestående, fryktelige lidelsen ... en evig tidsramme foran deg ... du vil absolutt være fortvilet og be om hvilken som helst form for frelse ... du må tåle lange tider ... kjempe med denne allmektige og nådeløse hevnen ... deretter ... når mange tider har gått på denne måten, vil du vite at det kun er som et komma i forhold til hva som venter. Din straff vil virkelig vare evig.»

Wow! Dette høres virkelig ut som en grøsser! Men i virkeligheten er det en utbredt forestilling at bevisste skapninger skal brennes levende for alltid. En kan knapt forestille seg noe mer grusomt. Det er enda vanskeligere å forestille seg en kjærlig Gud som utsetter noen for en slik straff. I denne leksen skal vi se at Bibelen gir oss et helt annet bilde, et bilde som viser at Gud er rettferdig og nådig i alt han gjør. Selv i hans behandling av dem som av eget valg takker nei til Gud og hans frelsesgave, kan vi se at Gud er kjærlig.

## DEN HEDENSKE OPPRINNELSEN TIL EVIG PINE

Det står faktisk ikke noe i Bibelen om at det finnes et sted på jorden, eller i universet, hvor fortapte sjeler skal brenne evig. Det er faktisk en hedensk lære som strekker seg tilbake til oldtidens Babylon, og som dukket opp i nesten alle oldtidens kultiske religioner. Spesielt kan vi se det hos egypterne, perserne, grekerne og til slutt hos romerne, som er selve høydepunktet for hedenskap. Etter at den katolske kirken var blitt en del av Rom, forstod mange av kirkens ledere at læren om evig pine ville være en kraftig trussel som kunne brukes til å kontrollere de som lot seg omvende. Dermed lot de det bli en del av religionen.

Det er to hovedtrekk som går igjen hos hedenske guder. (1) Et krav om at mennesker skal ta del i tilbedelsesritualer, også menneskeofring, for å holde den guddommelige vreden i sjakk og oppnå velvilje fra gudene. (2) En trussel om at fortapte sjeler skal straffes ved å fengsles i en underverden, hvor de skal brenne etter døden.

Bibelen nevner mange hedenske guder: Dagan, Molok, Kemosj, Ishtar, Marduk, Tammus og Baal. I Jeremia 19,5 viser Gud hvor forskjellig han er fra Baal ved å distansere seg fra alt som har med å brenne mennesker som offer å gjøre:

«De bygde offerhauger for Baal for å brenne barna sine i ilden som brennoffer for Baal. Det har jeg ikke pålagt dem og ikke sagt til dem; det har aldri vært i mine tanker.»

Vår Gud er annerledes! Hør på hva som er i hjertet hans. Å brenne mennesker er en helt fremmed tanke for ham: «Det har aldri vært i mine tanker.» Da må det jo være enda lenger unna hvem han er å brenne mennesker i all evighet uten håp om frelse.

Siden tanken om evig pine ikke har sitt opphav i Bibelen, hva sier den så om hva som skal skje med dem som velger det onde?

## DE ONDES SISTE FALL

Det første vi må forstå, er at læren om evig pine bygger på tanken om udødelighet, at menneskers sjel ikke kan dø. Fra en slik tanke følger det, logisk nok, at de som ikke blir frelst, må leve evig et eller annet sted i Guds univers, da de ikke får være med de frelste i paradiset. Men vi finner det i alle fall ikke i Bibelen.

Les 1. Mosebok 3,1-5 og legg spesielt merke til vers 4. Her får vi vite hvor tanken om menneskets udødelighet kommer fra.

Bibelen sier klart at Gud er «den eneste som er udødelig» (1. Timoteus 6,16). Den er like klar på at Gud vil gi evig liv i gave til de frelste ved Jesu andre komme, da «dette dødelige er kledd i udødelighet» (1. Korinterne 15,54). Udødelighet er noe Gud gir til dem han har frigjort fra døden ved oppstandelsen; det er ikke noe mennesker har iboende i seg. Faktum er at Bibelen er tydelig på at de onde ikke skal leve evig:

«For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal \_\_\_\_\_, men ha evig liv» (Johannes 3,16).  
Gå fortapt, ikke leve i evig pine!

«Syndens lønn er \_\_\_\_\_» (Romerne 6,23). Ikke evig pine!

«... når synden er moden, føder den \_\_\_\_\_» (Jakob 1,15). Ikke et evig liv i flammer!

Når Malaki skriver om dem som skal leve på den nye jorden, understreker han at de onde «skal være \_\_\_\_\_ under føttene deres» (Malaki 4,3).

Esekiel siterer Guds ord til Satan: «Jeg sendte ild, og den \_\_\_\_\_ deg. Jeg gjorde deg til \_\_\_\_\_ på jorden ... du er \_\_\_\_\_ for alltid» (Esekiel 28,18-19). Selv djevelen vil opphøre å eksistere heller enn å pines for alltid.

Obadja beskrev hvordan det skal gå med de onde fra «alle folkeslag» på dommedag: de skal «bli som om de aldri hadde vært til» (Obadja 15-16).

Salmene 37,20 beskriver klart og tydelig hvordan de onde skal få sin ende: «Men de lovløse \_\_\_\_\_ Herrens fiender \_\_\_\_\_ som blomsterprakten på marken, de blir \_\_\_\_\_ som \_\_\_\_\_.»